

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

20 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte
Judecători

Vladimir Timofti
Anatolie Țurcan
Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Tomița Mihail, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 11 decembrie 2018, în cauza penală privindu-l pe

*Caraian Ivan xxxx, născut la xx xx xxxx, originar xxxx
xxxx.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 01.02.2017 – 15.11.2017;

Instanța de apel: 08.02.2018 – 11.12.2018;

Instanța de recurs: 18.02.2019 – 20.06.2019.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul Central din 15 noiembrie 2017, Caraian Ivan a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.174 alin.(1) Cod penal, la 3 ani 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Solicitarea procurorului privind încasarea de la inculpat a cheltuielilor judiciare a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Caraian Ivan, în luna iulie anul 2015, la o dată neidentificată de organul de urmărire penală, aflându-se în s. xxxx r-nul xxxx și anume la domiciliul ce aparține lui xxxx xxxx, urmărind scopul de a întreține raport sexual în formă naturală cu minora, xxxx xxxx, născută la data de 24.01.2000, despre care știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, a întreținut cu ultima raport sexual în formă naturală cu consimțământul ei.

Tot el, în luna august, anul 2015, la o dată neidentificată de organul de urmărire penală,

aflându-se în s. Xxxx r-nul xxxx, la domiciliul său, urmărind scopul de a întreține raport sexual în formă naturală cu minora, Xxxx, născută la data de 24.01.2000, despre care știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, a întreținut cu ultima raport sexual în formă naturală cu consimțământul ei.

Tot el, în luna august, anul 2015, la o dată neidentificată de organul de urmărire penală, aflându-se în s. Xxxx r-nul xxxx, la domiciliul ce aparține lui xxxx, urmărind scopul de a întreține raport sexual în formă naturală cu minora, Xxxx, născută la data de 24.01.2000, despre care știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, a întreținut cu ultima raport sexual în formă naturală cu consimțământul ei.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Dumitran Ignat în numele inculpatului Caraian Ivan, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie achitat de sub învinuirea înaintată, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea apelului a invocat că, inculpatul urmează a fi achitat, deoarece nu au fost administrate probe incontestabile de comitere a infracțiunii imputate acestuia.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 11 decembrie 2018, apelul declarat a fost admis, cu casarea parțială a sentinței în partea stabilirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit căreia Caraian Ivan a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.174 alin.(1) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, iar în temeiul art.90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 1 an.

În rest, sentința a fost menținută.

5. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat, că prima instanță a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei, a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar tuturor în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Caraian Ivan în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.174 alin.(1) Cod penal.

Instanța de apel a motivat că pedeapsa aplicată inculpatului Caraian Ivan, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.174 alin.(1) Cod penal sub formă de 3 ani 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, o consideră una prea aspră în raport cu circumstanțele cauzei și cu personalitatea inculpatului, nefiind în măsură să întrunească exigențele individualizării pedepsei penale.

Prin urmare, instanța de apel a reținut că la stabilirea pedepsei, instanța de fond nu a acordat deplină eficiență dispozițiilor art.art.61, 75-77 Cod penal, că pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnaților, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților cât și a altor persoane, că executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Astfel, instanța de apel a reținut că pentru a-și îndeplini funcțiile, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii, privativă sau neprivativă de libertate și a duratei, atât

gravității faptei și potențialului pericol social pe care îl prezintă în mod real persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se corecta sub influența pedepsei penale. Or, o pedeapsă neechitabil de aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, înrăire și neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

Prin urmare, instanța de apel a reținut că inculpatul și-a recunoscut vina, a manifestat căință sinceră, anterior nu a fost condamnat, astfel instanța de apel nu a reținut careva temeuri care justifică aplicarea pedepsei sub formă de închisoare cu executarea reală a respectivei pedepse.

Instanța de apel a ținut cont de circumstanțele stabilite, a considerat că scopul corectării și reeducării inculpatului se va atinge fără izolarea lui de societate, fiind posibil de a stabili pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei conform art.90 Cod penal, pe un termen de probațiune de 1 an, astfel, dând posibilitate reală inculpatului să-și dovedească corectarea prin comportament exemplar și muncă cinstită, nesăvârșind o nouă infracțiune.

6. Nefiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de apel, procurorul a atacat decizia cu recurs ordinar, solicitând casarea integrală a acesteia și menținerea sentinței.

Recurentul menționează că potrivit prevederilor art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului în cazul, în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar și s-au aplicat pedepse în alte limite decât cele prevăzute de lege, toate fiind valabile în prezenta cauză.

Astfel, recurentul menționează că, pedeapsa stabilită inculpatului cu aplicarea prevederilor art.90 Cod penal este prea blândă în raport cu circumstanțele cauzei, instanța de apel a ignorat faptul că inculpatul a comis o infracțiune gravă, precum și lipsește motivarea aplicării prevederilor art.90 Cod penal.

În opinia acuzatorului de stat, prima instanță a stabilit în privința inculpatului o pedeapsă echitabilă pentru fapta comisă de acesta, pedeapsă pe care instanța de apel greșit a modificat-o. În contextul celor expuse, recurentul susține că decizia recurată a fost adoptată în rezultatul admiterii unor erori de drept procesual și material.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Reieșind din conținutul recursului, recurentul invocă ca temei de casare a hotărârii instanței de apel prevederile art.427 alin.(1) pct.6) și 10) Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe

care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar și când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, considerând că inculpatului greșit i-a fost aplicată norma art.90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a pedepsei cu închisoare.

La fel, Colegiul penal constată din recursul declarat, că recurentul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite, invocând dezacordul cu faptul că instanța de apel nu a luat în considerație totalitatea circumstanțelor cauzei, ce în opinia ultimului, indică la aplicarea nejustificată a suspendării condiționate a pedepsei cu închisoare inculpatului, conform art.90 Cod penal.

Într-un prim aspect, este relevant de a specifica că, invocând eroarea de drept prevăzută de art.427 alin.(2) pct.6) Cod de procedură penală, recurentul menționează despre faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, însă afirmațiile aduse în recurs sânt de ordin general și declarative.

Colegiul penal, reieșind din practica sa constantă, va respinge, ca nefondate, alegațiile titularului dreptului de recurs în această parte, reiterând faptul că invocarea unor pretense erori admise la etapa judecării cauzei de către instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora sunt subsecvente. Instanța de recurs nu reține poziția recurentului, precum că instanța de apel nu a respectat cerințele art.414 alin.(5) Cod de procedură penală, care obligă instanța să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, având în vedere că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod obligatoriu expunerea amănunțită asupra tuturor elementelor de fapt menționate de părți, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei hotărâri motivate.

În desfășurarea aceleiași idei, instanța de recurs mai specifică că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat soluția adoptată în conformitate cu prevederile art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată.

În același context, Colegiul penal menționează că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO.

Instanța de recurs reține că nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs semnalat de către recurent și prevăzut la pct. 10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, în prezenta speță, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art.art.61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului și nu a admis careva erori, stabilind în privința acestuia suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare.

Referirea recurentului la capitolul efectuării unei individualizări eronate a pedepsei aplicate în privința inculpatului, conform art.90 Cod penal, instanța de recurs relevă, că în

cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Conform art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Pârții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Pârții generale a Codului penal, în special a dispozițiilor art.90 Cod penal.

Reieșind din prevederile art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare, și reeducare a condamnatului, și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip, și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii. Pedeapsa mai aspră, în limitele prevederilor articolului, poate fi stabilită numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului scontat.

Sanțiunea art.174 alin.(1) Cod penal, în baza căruia inculpatul a fost condamnat, prevede pedeapsă cu închisoare de la 3 la 7 ani, această infracțiune clasificându-se ca gravă potrivit art.16 Cod penal.

Conform alin.(1) art.90 Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune, sau după caz termenul de probă, iar aceste prevederi potrivit dispoziției alin.(4) al aceleiași norme nu se aplică în cazul persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave.

Potrivit actelor cauzei, Colegiul penal atestă, că inculpatul a fost condamnat în baza art.174 alin.(1) Cod penal, la 3 ani închisoare.

Respectiv, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei, continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutarea pedepsei aplicate vinovatului. Astfel, suspendarea condiționată, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea cuantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra

modului de executare.

Derivând din condițiile ce vizează pedeapsa aplicată și natura infracțiunii prevăzute în alin.(1) și alin.(4) art.90 Cod penal, se atestă faptul incidenței acestora la prezenta speță și anume că este stabilită o pedeapsă cu închisoare ce nu depășește 5 ani, și nu este una ce se atribuie la infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave.

Astfel, instanța de recurs apreciază că, la stabilirea modalității de executare a pedepsei, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art.art.61, 75 Cod penal, constatând că pedeapsa aplicată va fi echitabilă faptei infracționali comise, ce corespunde normelor legale și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, ca urmare, nefiind justificată solicitarea recurentului privind excluderea aplicării dispozițiilor art.90 Cod penal, în privința lui Caraian Ivan.

Din considerentele menționate, Colegiul penal conchide că, în cauza dată nu și-au găsit confirmarea temeiurile de recurs la care face referire recurentul și nu sânt motive de a interveni în soluția adoptată, fiindcă hotărârea instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar pedeapsa aplicată inculpatului a fost individualizată potrivit legii.

În temeiul celor menționate mai sus, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procuror, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Tomița Mihail, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 11 decembrie 2018, în cauza penală privindu-l pe *Caraian Ivan xxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 18 iulie 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac